

Traad med Kapitalismens Interesser, men jeg vil have Lov til at sige, at kan der ad Lovgivningens Vej skabes Mulighed for at opretholde nogle Institutioner, hvor denne jernhaarde Rentelov ikke kommer til at virke med saa uimodstaaelig Magt, som den højtærede Handelsminister fremstillede det, vil det sikkert være paa sin Plads, og jeg kan ikke se rettere end, at det er lykkedes Sparekasserne saavel i By som paa Land at udføre en Mission i den Retning. De kan udføre denne, fordi de som sagt sparer Udgiften til den forhøjede Rente, som Bankerne skal give, og fordi meget af det Arbejde, der maa gøres for at administrere disse Kasser, gøres gratis.

Jeg vil slutte med at henstille, at der ved Behandlingen af disse Forslag her i Tinget og i Udvalget maa blive taget tilstrækkeligt Hensyn til Sparekassernes Arbejde i vort Folk, og det Hensyn viser man dem bedst derved, at man lader dem beholde den Stempelbegunstigelse for deres Kontrabøger, som de nu i en lang Aarrække har nydt. Princippet om Lighed mellem Banker og Sparekasser overfor Loven kan hævdes, naar man gaar den Vej, jeg før antydede: at lade Bankerne faa den Bevægelsesfrihed, de har Brug for, medens man kun giver Sparekasserne de Paalæg, som de uden Gene kan taale, i Form af Indskrænkninger i den fri Dispositionsret over deres Kapital.

N. C. Jensen: Det forekommer mig, at man ikke kan sige, at Forholdene, hvorunder denne Sag drøftes i Aar, er de samme som tidligere. Det er mig derfor ikke helt tilfredsstillende at høre, at Tidspunktet netop nu er inde til at gennemføre denne Reform. Der er en saadan Forskel paa de Forhold, hvorunder vi tidligere har drøftet disse to Lovforslag, og Forholdene nu, at det er umuligt at tænke sig, at der skulde være den samme Mulighed og det samme Grundlag for at gennemføre denne Sag; saaledes som den økonomiske Situation tager sig ud for enhver nogenlunde nøgtern lagttager, vilde det være urigtigt nu at løse et saadant ret betydeligt økonomisk Spørgsmaal som Spørgsmaalet om Banker og Sparekasser uden samtidig meget indgaaende at drøfte i Udvalget, hvorledes Realkredit og andre Former for Kreditten kan ordnes. Debatten drejer sig jo ogsaa i Aar i alt væsentligt om Stempelbegunstigelse, men det er ikke dette Spørgsmaal, der er mest brændende. Var det Tilfældet, vilde man, selv om der kan være gamle Skader at rette, temmelig let kunne komme ud der-

over, thi jeg kan ikke indse, at det vilde være en saa stor Uretfærdighed, om man overfor Banker, der fra gammel Tid nyder Stempelbegunstigelser, sagde: Se saa, nu kan det være Slut. De har nydt dette Gode til sin Tid. Der vil hverken ske nogen Skade eller være noget uretfærdigt i nu at foretage et saadant Skridt. Jeg tror som sagt ikke, det er der, Tampen kommer til at brænde; men jeg tror, at hvis man vil prøve paa at løse dette Spørgsmaal under de nuværende økonomiske Forhold og dem, vi gaar i Møde, uden ogsaa at behandle Spørgsmaalet om at faa Realkrediten bragt ind paa saa god og sund en Vej som muligt, saa vil man arbejde forgæves. Derfor har Detailbehandlingen i Øjeblikket ikke nogen stor Interesse for mig.

Jeg kan ikke tro andet end, at Spørgsmaalet om hele vort økonomiske Liv vil blive Kærnepunktet i den Forhandling, der maa føres i Udvalget og med den højtærede Minister. Selv om man vil sige: Ja, vi ved, at den højtærede Handelsminister gerne vil have Lovforslaget gennemført og virkelig ser en prisværdig Opgave — og det maa være en prisværdig Opgave — i at gøre det, maa Forholdene føre denne Sag ind i et helt andet Spør end det, den var inde paa i Fjor. Jeg hørte nok, at den højtærede Handelsminister i Gaar overfor det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) udtalte, at de Krav, han havde stillet, kunde man ikke tage saa forfærdelig meget Hensyn til, for det var jo kun en Slags Klassebegunstigelse, det ærede Medlem krævede. Deri har den højtærede Minister slet ikke Ret. Der er aldeles ikke Tale om nogen Begunstigelse. Men er der noget Spørgsmaal, det er berettiget at rette i dette Øjeblik saavel til den højtærede Handelsminister som til Ministeriet og til Lovgivningsmagten, er det dette: Tror I ikke, at Spørgsmaalet baade om Realkredit og om al anden Kredit bliver Fremtidens brændende Spørgsmaal? Det kommer vist ingen, hverken Minister eller Ministerium eller Lovgivningsmagt, uden om i Fremtiden, det vil staa saa haardnakket overfor dem, at de ikke kan skyde det fra sig. Derfor tror jeg, at et Forsøg paa at løse Bank- og Sparekassespørgsmaalet nu uden i Udvalget at komme ind paa en Drøftelse af de Forhold, jeg her har nævnt, er en ren Umulighed; og jeg vil haabe, det maa vise sig at være en Umulighed, for det vilde være uforsvarligt saavel af Regeringen som af Rigsdagen at se bort fra dem. Dette har jeg ikke villet undlade at fremsætte som min Opfattelse, og jeg vil henstille